



# BYEN

## Latteren i Visby.

Den svenske forfatteren Vilhelm Moberg skriver om Oxford-bevegelsen i Dagens Nyheter:

— I alle referatene fra Oxfordmøtet på Visby fortelles om den store *munterheten*, som behersker alle møtets deltagere. Latteren runger stadig, mens de bodferdige avlegger sine bekjennelser, skriver en korrespondent. Man sier de mest strålende vittigheter under vidnemålene. De sureste tilhørere er nødt til å le med.

**Særdeles tilfredsstillende virker** meddelelsen om bisper og presters intense deltagelse i bekjennelsene. At våre prester omvender sig til kristendommen kan jo, når en tenker nærmere over det, bare være til gagn for vår kirke.

Oxfordbevegelsens forbindelse med den svenske litteraturen synes også å bli mer og mer fruktbringende. Man kan være fast forvisset om at den kommer til å avspeiles i oplags-sifrene i den kommende bokflommen. Og selv om en Oxford-forfatter — etter notabelt eksempel fra ifjor — slumper til samtidig med sin kristne bekjennelsesbok å utgi sine samlede skrifter fra sin hedenske periode og lar forleggerne annonsere dem som «en skatt for alle hjem», så kommer ingen til å feste sig ved slike små lapsuser.

Forfattere er jo stundom ubegnelige vesener, som i slike tilfelle handler i ren distraksjon. Og et eneste lite oplag av skriftene fra forfatterens antikristelige periode kan nok Vårherre alltid tilgi.

Med tilfredsstillelse leste jeg avisenes fortegnelse over svenske forfattere, samlet til det store møtet i Visby — skjønt jeg visste, at i det minste tre av dem bevislig opholdt sig andre steder, mørkt uvitende om sin deltagelse i Oxfordforsamlingen. Jeg følte også en lett, forbigående forbauselse, da jeg erfarte, at jeg skulde være med på Oxford-partyet selv. Men jeg innså jo nesten med

03\_03\_052

23/8 } 8

DAGBLADET, TIRSDAG 23.

lykkelige. Oxfordbevegelsens optreden nettop nå viser hvordan historien stadig gjentar sig. Dens fremgang, under en menneskehetens krise som den nåværende, er lett forklarlig.

Men av så ophøiet lykkelige vesener som Oxfords folk har vår verden i sin nød dessverre intet å vente. Det ligger i sakens natur at det ikke er mennesker av denne art som gir oss den avgjørende gleden og befrielsen.

det samme, at propagandaavdelingen i Oxford naturligvis hadde fått dispensasjon fra bevegelsens absolutte sannhetskrav.

— Helt til det siste var jeg offer for den misforståelsen, at Oxfordbevegelsens tilhengere i grunnen blev drevet frem av det store alvorets glød og lidenskap, når de forkynte sin kristne verdensrevolusjon . . . at bekjennelsene og vidnesbyrdene angikk så livsviktige, så livsavgjørende og høie ting, at de bare kunde legges frem i en atmosfære av stort, taust og grepet alvor, i en stemning av dypeste andakt og høitid.

Den rungende latteren fra de botferdige i Visby har nå avlivet disse mine villfarelser.

. . . De leende menneskene tror, at de er med på å frelse verden, bare fordi de har fått orden i sine små private bekymringer og problemer. . . . Menneskene vil befri sig, når trykket blir for hårdt. *De vil befri sig for følelsen av ansvar for det som skjer* — de vil laste alt sitt ansvar på Gud. Menneskene vil være